

Hogere werktevredenheid als remedie tegen burnout bij huisartsen?

Werkgerelateerde 'burnout' zou veel voorkomen onder huisartsen. De exacte prevalentie bij Europese huisartsen en de mogelijke oorzaken zijn echter onbekend. In het algemeen veronderstelt men dat hoge werkdruk een belangrijke rol speelt. Het EGPRN (European General Practice Research Network) heeft geprobeerd vast te stellen hoe vaak burnout voorkomt tussen 1999 tot 2002 en ging daarnaast op zoek naar factoren die samenhangen met burnout. Het onderzoek vond plaats in 12 landen (Bulgarije, Kroatië, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, Malta, Polen, Spanje, Zweden, Turkije en Engeland). Daarbij hebben 1393 huisartsen de vragenlijst ingevuld (41% van de benaderde huisartsen). De onderzoe-

kers gebruikten een vragenlijst die drie dimensies van burnout meet: emotionele uitputting, onverschilligheid en verminderde competentie. Twaalf procent van de deelnemers scoorde hoog op alle drie dimensies en slechts 35% had geen verhoogde score op een van de dimensies. De exacte prevalentie van burnout wordt in dit artikel helaas niet genoemd. Factoren die samenhangen met burnout waren ontevredenheid met het werk, de intentie om van werk te veranderen, tabaksgebruik, alcoholgebruik, gebruik van psychotrope medicatie, mannelijk geslacht, lage leeftijd, type zorgsysteem per land, type praktijk en ziekteverlof. Opvallend was dat organisatorische factoren (type zorgsysteem per land, type

praktijk) sterker gerelateerd waren aan burnout dan werkbelasting, zoals aantal patiënten, aantal uren en (nacht)diensten per week. Verder vonden de onderzoekers het opvallend dat inkomen geen relatie had met burnout.

De onderzoekers raden aan meer onderzoek te doen naar de oorzaken van burnout bij huisartsen. Vooral werktevredenheid is een belangrijk aspect en de EGPRN en WONCA Europe zouden dit moeten zien als een actiepunt voor nader onderzoek en eventueel interventie. (KW)

Soler JK, et al. Burnout in European family doctors: the EGPRN study. Fam Pract 2008;25:245-65.

Dik toenemend normaal

Het vermogen om overgewicht of obesitas te onderkennen neemt de laatste jaren zienderogen af, zo blijkt uit recent onderzoek. Engelse onderzoekers vroegen zowel in 1999 als in 2007 circa 1800 mannen en vrouwen naar hun gewicht en lengte. Ze moesten daarbij aangeven of er volgens henzelf sprake was van onder-

gewicht, normaal gewicht, overgewicht of obesitas. De resultaten zijn verontrustend. Terwijl het aantal mensen dat daadwerkelijk te zwaar is in genoemde periode toeneemt van 43 naar 53%, neemt het percentage mensen met overgewicht of obesitas dat meent een normaal gewicht te hebben toe van 19 naar 27%.

De onderzoekers hebben hiervoor verschillende verklaringen. Als overgewicht veel voorkomt, nemen mensen dat niet meer als abnormaal waar. Ook de gebruikelijke foto's van extreem dikke mensen bij publicaties over overgewicht kunnen de indruk wekken dat het met het eigen gewicht wel meevalt. Zorgelijk zijn de veranderingen natuurlijk wel, want ze betekenen dat goedbedoelde voorlichting over gezond eten en de gevaren van overgewicht door een steeds groter deel van de doelgroep niet meer wordt opgepikt. Positief nieuws is dat de dalende sensitiviteit van de populatie voor overgewicht gepaard gaat met een stijgende specificiteit. Dit betekent dat het percentage mensen dat zichzelf abusievelijk te dik acht afneemt. Dit zou kunnen betekenen dat de epidemie van nodeloos hongeren, eetstoornissen en anorexia nervosa over haar hoogtepunt heen is. (TW)

Johnson F, et al. Changing perceptions of weight in Great Britain: comparison of two population surveys. BMJ 2008;337:a494.

Foto: Shutterstock